

บทโครงร่าง (Story Outline)

ภาพยนตร์สั้น เรื่อง “นึกว่าไม่โดน” (An Umbrella)

ผู้เขียน: สุทิน ชาวหินฟ้า, film school. โทร. 08-9644-1048

ความยาวเรื่อง: 1 ตอน 2 นาที

วัน เดือน ปี: 16 มิถุนายน 2555

แนวคิดของเรื่อง (theme) : อย่าเพิ่งดีใจไป อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

แนวภาพยนตร์ (genre) : แอ็คชั่น ตลก

ประโยคหลัก (premise): .. อะไรเกิดขึ้น เมื่อรวมเกิดไม่ทาง ขณะฝนตก

เรื่องย่อ (synopsis): เด็กวัยแรกรุ่งผู้หนึ่ง ขณะเดินกลับบ้าน เกิดฝนตก แต่ร่มที่เขาเตรียมมาไม่กาง เขาคิดว่า จะทำอย่างไรจึงจะไม่เปียกฝน ในที่สุด ร่มก็กางออกได้เอง เขาไม่ต้องเปียกฝนอีกแล้ว แต่สิ่งที่เขาคิดมันผิด เขาโดนน้ำเปียกเข้าจนได้.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (plot structure) :

หลังจากเลิกเรียนพิเศษ เขาแยกจากกลุ่มเพื่อนๆ เดินพลัดพลินไปตามฟุตบอลบด บนท้องฟ้า เมื่อมองผ่านอาคารสูง เห็นเมฆดำคล้ำ

เขาเดินมาได้สักครู เขาก็หยุดชะงัก ยื่นมือแบบออกไปในอากาศ เม็ดฝนหยดแฉะใส่ฝ่ามือของเขา เขาดตกใจ จึงรีบเดิน และวิ่งเดินวิ่งเพื่อเข้าที่กำบังฝน เขาวิ่งไปได้สัก 5 ก้าว ฝนก็ลงเม็ดหนาขึ้น เขาจึงวิ่งเข้าหลบในมุมอาคารแห่งหนึ่งข้างถนน ก่อนถึงป้ายรถเมล์ เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง นึกขึ้นได้ว่าเขาก็มีร่มคันหนึ่งในกระเป๋าเป้ซึ่งสะพายอยู่บนหลัง

เขาจึงใช้มือยื่นไปหยิบมันออกมา ขณะที่มือสาว ๆ วัยรุ่นวิ่งหนีฝนตัดหน้าเขาไป เขาระห่มยิ้มอย่างพอใจ และคิดในใจว่า สาว ๆ พวกนี้ ช่างไม่รู้จักระไรเสียเลย หน้าฝนแท้ ๆ น่าจะเตรียมร่มมาด้วย โชคดีนะที่เขาเอาร่มติดมาด้วย ว่าแล้ว เขาก็ยิ้มชื่นชมในความฉลาดของตัวเอง

เขาเอานิ้วโป้งกดปลดล็อก เพื่อให้ร่มกาง แต่มันไม่กาง กดอีก 2 ครั้ง ก็ไม่กาง ฝนลงเม็ดหนักขึ้น มีคนผู้ชาย สองคน วิ่งอย่างรวดเร็วตัดหน้าเขาไป เพื่อหนีฝน ตอนนี้เขาไม่สนใจใครอีกแล้ว เขาพยายามเคาะคันร่มเพื่อให้มันกางออก แต่มันก็ไม่กาง ฝนก็ลงเม็ดหนักขึ้น เขารู้สึกไม่พอใจขึ้นมาทันที เขาจึงโยนมันลงพื้น เอาเท้าเหยียบ ๆ จะให้มันกางออก แต่ก็ไร้ผล เขาจึงเตะร่มกระเด็นไปด้วยความโมโห

ร่มกระเด็นกระดอนไปไกล ประมาณ 3 เมตร หยดน้ำหนึ่งอยู่ข้างสาว ๆ ที่ดูเหมือนจะเริ่มเปียกฝนกันแล้ว พวกสาว ๆ ต่างมองไปที่ร่ม คุ้ยหนึ่ง อยู่ ๆ มันก็กางพริบออกมา

เด็กหนุ่มเห็นว่าร่มมันกางได้เอง ก็แปลกใจ แต่แล้วเขาก็รู้สึกโล่งอก ที่ร่มมันกางออกได้แล้ว เขาจึงรีบวิ่งไปที่ร่ม เขายืนพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง ว่ามันกางออกได้ยังไง แต่ในที่สุดไม่ต้องคิดอะไรมากในเวลานี้ ไหน ๆ

มันก็กางออกมาแล้ว เขาก็ความั่นขึ้นมากันฝน เพื่อไม่ให้เปียกปอนไปมากกว่านี้ พร้อมกับตีใจ มองพวก
สาว ๆ อย่างเย้ยๆ ที่วันนี้เขาคงไม่เปียกปอนเป็นหมาตกคู่น้ำ ให้เพื่อนๆ หัวเราะ หรือขายสาว ๆ พวกนี้

เขาถือร่มกันฝน เดินลยหน้า ผ่านพวกสาว ๆ ไป พอพ้นไปได้สักครู ก็มีรถยนต์คันหนึ่งวิ่งตัดผ่านหน้า
เขาไป เห็นอีกที่ เขาก็ตกใจ เมื่อรู้สึกว่ามีน้ำสปรกสาดเทเต็มใบหน้าของเขา ดูเหมือนลูกหมาตกน้ำไม่มีผิต

จบ.